

Sygn. akt *III AUa 764/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Cyran

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

SSA Marek Borkiewicz

Protokolant: insp.ds.biurowości Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015 r. w Poznaniu

sprawy **E. M.**

przeciwko **Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o odsetki

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 7 marca 2014 r. sygn. akt IV U 12/14

oddala apelację.

SSA Marek Borkiewicz	SSA Ewa Cyran	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
----------------------	---------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12.11.2013r. znak: (...) organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy E. M. prawa do wypłaty odsetek w związku z przyznaniem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 04.06.2013r. w sprawie sygn. akt IV U 25/12, gdyż decyzja w sprawie ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy została wydana w ciągu 30 dni od wpływu prawomocnego wyroku sądu do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Wnioskodawca E. M. w odwołaniu od tej decyzji domagał się jej zmiany i wypłaty należnych odsetek od dnia 01.10.2011 r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 7 marca 2014 r. (sygn. akt IV U 12/14):

1. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu E. M. prawo do ustawowych odsetek za opóźnienie wypłaconego mu na podstawie decyzji pozwanego Zakładu ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 27.IX.2013r. wyrównania świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 11.XI.2011r. do 30.IX.2013r. poczynając od daty płatności świadczenia za poszczególne miesiące tego okresu do dnia zapłaty tj. do dnia 3.X.2013r.
2. oddalił odwołanie w pozostałej części.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły następujące ustalenia.

Wnioskodawca E. M., urodzony (...), był uprawniony do renty z tytułu III grupy inwalidzkiej od dnia 05.06.1993r. do 31.03.2000r., a następnie do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 10.01.2000r. organ rentowy odmówił prawa do świadczenia z uwagi na brak orzeczonej niezdolności do pracy.

Wyrokiem z dnia 31.05.2001r., sygn. akt IVU 2733/00, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze oddalił odwołanie wnioskodawcy.

We wniosku złożonym w organie rentowym w dniu 04.01.2010r. wnioskodawca domagał się przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 17.02.2010r. ustalił, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Komisja Lekarska ZUS podzieliła to stanowisko stwierdzając, że wnioskodawca jest zdolny do pracy.

Powyższe skutkowało wydaniem przez organ rentowy decyzji z dnia 31.03.2010r. wstrzymującej wypłatę renty wnioskodawcy.

Wyrokiem z dnia 29.12.2010r. (sygn. akt IVU 1724/10) Sąd Okręgowy w Zielonej Górze zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 31.03.2010r. i przyznał wnioskodawcy E. M. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od dnia 01.12.2009r. do dnia 30.09.2011r.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 17.03.2011 r. (sygn. akt III AUa 175/11) zmienił zaskarżony wyrok o tyle, że przyznał E. M. prawo do renty okresowej z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.01.2010r..

Decyzją z dnia 20.05.2011r. organ rentowy, wykonując prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17.03.2011 r. ponownie ustalił od dnia 01.01.2010r. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy okresowo do 30.09.2011r.

W dniu 20.09.2011r. wnioskodawca wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W wyniku badania kontrolnego przeprowadzonego w dniu 18.10.2011 r. Lekarz Orzecznik ustalił, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Komisja Lekarska ZUS podzieliła to stanowisko stwierdzając, że wnioskodawca jest zdolny do pracy.

Powyższe skutkowało wydaniem przez organ rentowy decyzji z dnia 24.11.2011r. wstrzymującej wnioskodawcy wypłatę renty z dniem 01.10.2011 r.

W związku ze złożonym odwołaniem, w trakcie postępowania sądowego dopuszczono dowód z opinii biegłych kardiologa i neurologa na okoliczność, czy wnioskodawca jest co najmniej częściowo niezdolny do pracy.

W oparciu o opinię biegłych, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 04.06.2013r. (sygn. akt IVU 25/12) zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 24.11.2011 r. w ten sposób, że przywrócił wnioskodawcy prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.10.2011r.

Prawomocny wyrok Sądu Okręgowego wpłynął do organu rentowego w dniu 09.09.2013r.

Wykonując prawomocny wyrok Sądu, decyzją z dnia 27.09.2013r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od dnia 01.11.2011r. na stałe, przekazując należne wyrównanie za okres od 01.10.2011r. do 30.09.2013r. Wypłatę tę zrealizowano 03.10.2013r.

W dniu 04.11.2013r. wnioskodawca wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o wypłatę odsetek z tytułu opóźnienia w ustaleniu prawa do renty oraz jego wypłaty.

Zaskarżoną decyzją z dnia 12.11.2013r. pozwany organ rentowy odmówił wnioskodawcy wypłaty odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie powyższego świadczenia.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok.

Sąd Okręgowy argumentował, że za nieuprawnione w niniejszej sprawie należało uznać stanowisko pozwanego organu, powołującego się na treść art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jakoby za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie miał być dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, tj. wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, który do organu rentowego wpłynął w dniu 11.07.2013r.

Powoływany przepis nie wskazuje bowiem, że każdorazowo w przypadku ustalenia prawa do świadczenia w wyniku orzeczenia sądu ostatnią okolicznością jest data wpływu tego orzeczenia do organu rentowego. Świadczy o tym użycie w tym przepisie słowa „również”.

W ocenie Sądu dodanie ust. 1a miało na celu wyjaśnienie wątpliwości związanych z określeniem „ostatnia okoliczność niezbędna do wydania decyzji”, w sytuacji, gdy dopiero w toku postępowania przed Sądem z uwagi na np. ograniczenia dowodowe przed organem rentowym, zostaną poczynione ustalenia umożliwiające przyznanie prawa do świadczenia lub jego ponownego ustalenie.

Wprowadzenie tego przepisu nie wyklucza przyjęcia, że wyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji nastąpiło w innym, wcześniejszym terminie.

Taka właśnie sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie.

Sąd podzielił w tym względzie również pogląd Sądu Apelacyjnego w Katowicach, wyrażony w wyroku z 26.09.2006r. (III AUa 1126/05, LEX nr 310445), iż wykładnia systemowa art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (...) prowadzi do wniosku, że na potrzeby ustalenia odpowiedzialności organu rentowego z tytułu opóźnienia w ustaleniu lub wypłacie świadczeń, sens wyrażonej w tym przepisie normy prawnej jest następujący: „za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, uznaje się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia, o ile za nieustalenie tych okoliczności odpowiedzialności nie ponosi organ rentowy”.

Omawiany przepis może zatem dotyczyć wyłącznie takiej sytuacji, w której dla wykazania okoliczności, która miałaby wpływ na prawo do świadczenia lub na jego wysokość, dopiero w postępowaniu sądowym zostałyby przedstawione odpowiednie dowody, z których strona mogła skorzystać już w postępowaniu przed organem rentowym, lecz tego nie uczyniła.

Zdaniem natomiast Sądu, w świetle dokumentacji medycznej przedłożonej przez wnioskodawcę na dzień badania go tak przez Lekarza Orzecznika tj. 18.10.2011r., jak i przez Komisję Lekarską ZUS - 21.11.2011r., zachodziły już

podstawy do przyjęcia, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy i nie zachodziła potrzeba wyjaśniania żadnych dodatkowych okoliczności.

Za takim stanowiskiem przemawia ocena zdolności odwołującego do pracy, jakiej dokonali powołani w sprawie IV U 25/12 biegli sądowi lekarze neurolog i kardiolog, którzy zgodnie uznali, iż rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia tj. stan po wszczepieniu stymulatora serca w 2009r. - rytm serca zależny od stymulatora oraz zespół bólowy kręgosłupa na tle zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych powodują istnienie trwałej częściowej niezdolności do pracy.

Okoliczność zatem, że Komisja Lekarska ZUS, która uznała, że schorzenia kardiologiczne oraz narządu ruchu nie powodują niezdolności do pracy obciąża pozwany organ rentowy, a nie ubezpieczonego.

W toku postępowania sądowego wszczętego w wyniku odwołania złożonego przez wnioskodawcę od decyzji pozwanego organu z 24.11.2011 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie przedłożono bowiem żadnych dodatkowych dokumentów, które dopiero miałyby przesądzić o uznaniu wnioskodawcy za częściowo czy całkowicie niezdolnego do pracy.

Takie podstawy posiadali już lekarze orzecznicy i Komisja Lekarska ZUS podczas badania wnioskodawcy w dniu 18.10.2011 r. i 21.11.2011 r.

Przekonuje argumentacja biegłych sądowych lekarzy kardiologa i neurologa zawarta w opinii wydanej na gruncie sprawy sygn. akt tut. Sądu IVU 25/12, a w szczególności jej „uzupełnienie 2”.

W opiniach tych biegli wytykają konkretne błędy ocenie zdolności do pracy odwołującego dokonanej przez Lekarzy Orzeczników ZUS.

Biegli sądowi nie stwierdzili żadnej poprawy w stanie zdrowia wnioskodawcy w stosunku do wcześniejszej opinii zespołu biegłych wydanej w sprawie tut. Sądu sygn. akt IVU 1724/10, w której - co warto podkreślić, pozwany ostatecznie uznał niezdolność do pracy wnioskodawcy stwierdzoną przez biegłych.

Wskazać przy tym należy - na co zwrócili także uwagę biegli sądowi - że Lekarze Orzecznicy ZUS nie odnieśli się do możliwości fizycznych wnioskodawcy w warunkach pracy, tylko do stanu klinicznego w spoczynku, po kilkumiesięcznym okresie spokojnego trybu życia, bez pracy zarobkowej. Wzięli więc pod uwagę jedynie formalne kwalifikacje wnioskodawcy tj. technik mechanik, pomijając zaś całkowicie jego kwalifikacje rzeczywiste i fakt, iż przez całe życie zawodowe pracował on fizycznie jako murarz, tynkarz, pracownik budowlany.

Opinia kolejnego biegłego sądowego lekarza kardiologa również jednoznacznie wskazała, że po wszczepieniu na stałe stymulatora serca wnioskodawca nie może wykonywać prac fizycznych (a był robotnikiem). Biegły zgodził się więc z argumentacją poprzedniego zespołu biegłych, dyskredytując jednocześnie oceny Lekarzy Orzeczników ZUS.

W opinii uzupełniającej, po zapoznaniu się z treścią pisma wnioskodawcy z 31.01.2013r., biegli powtórzyli, że w ich łącznej ocenie wnioskodawca z przyczyn kardiologicznych jest osobą częściowo na trwale niezdolną do pracy od daty złożenia wniosku.

W łącznej końcowej wspólnej opinii sądowo- lekarskiej, biegli ostatecznie wskazali, że odwołujący jest na stałe częściowo niezdolny do pracy.

Co istotne, pozwany organ rentowy, po zapoznaniu się z uzupełnioną ww. opinią lekarską zgodził się ze stanowiskiem biegłych, że wnioskodawca jest trwale częściowo niezdolny do pracy.

W związku z tym wskazać należy, że już na etapie postępowania przed organem rentowym zachodziły podstawy do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy E. M..

Sąd Okręgowy podzielił w tym względzie w całości stanowisko powołanych w sprawach sygn. akt IV U 1724/10 i IV U 25/12 biegłych sądowych lekarzy.

Opinie te są - w ocenie Sądu I instancji - wnikliwe i wyczerpujące, logiczne i spójne, a wnioski w nich zawarte prawidłowo uzasadnione. W konsekwencji Sąd Okręgowy dał im wiarę i uznał za dowód decydujący.

Podkreślić przy tym należy, że przedłożona na etapie postępowania orzeczniczego przez ubezpieczonego dokumentacja medyczna była wystarczająca do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy wnioskodawcy, a w konsekwencji przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy zgodnie z wnioskiem.

W świetle powyższych okoliczności należy więc uznać, że błędna ocena Komisji Lekarskiej ZUS skutkowałą wydaniem błędnej decyzji przez organ rentowy.

W ocenie Sądu I instancji, już na dzień wydania spornej decyzji z dnia 24.11.2011 r. były podstawy do przyznania odwołującemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a skoro organ takiej decyzji nie wydał i została ona w ten sposób zmieniona dopiero w wyniku postępowania odwoławczego, to okoliczność ta obciąża pozwany organ i aktualnie staje się żądanie zapłaty odsetek za opóźnienie.

Sąd Okręgowy podzielił w tym względzie stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone choćby w wyroku z dnia 25.01.2005r., I UK 159/04 (OSNP 2005/19/308), w którym Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że: „Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa”.

Organ rentowy nie wykazał, że pomiędzy oceną stanu zdrowia wnioskodawcy dokonaną przez organ rentowy w roku 2011, a oceną dokonaną później przez biegłych sądowych nastąpiły jakieś istotne zmiany w stanie zdrowia wnioskodawcy.

Gdyby ocena dokonana przez Lekarza Orzecznika w dniu 18.10.2011 r. była prawidłowa to decyzja o przyznaniu odwołującemu świadczenia winna była zapaść do dnia 18.11.2011 r. Ponieważ termin wypłaty świadczenia w przypadku odwołującego ustalono na dzień 10 każdego miesiąca wypłata świadczenia nastąpiłaby 10.12.2011r. Zatem w zwłoce w zapłacie pozwany pozostawał od dnia 11.12.2011r. do dnia zapłaty tj. do dnia 03.10.2013r.

Ponad ten okres odwołanie należało oddalić.

Wobec powyższego i w świetle powołanych wyżej przepisów należało zmienić zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznać odwołującemu prawo do ustawowych odsetek od wypłaconego mu na podstawie decyzji pozwanego z dnia 27.09.2013r. wyrównania świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 01.11.2011r. do 30.09.2013r. poczynając od daty płatności świadczenia za poszczególne miesiące tego okresu do dnia zapłaty tj. do dnia 03.10.2013r.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w pkt I wyroku, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie (pkt II wyroku).

Wyrok ten w części dotyczącej przyznania prawa do odsetek za okres od 11.12.2011 r. do 03.10.2013 r. apelacją zaskarżył pozwany organ rentowy zarzucając

- naruszenie art.118 ust.4 i 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U, z 2009 r. Nr 153. póź. 1227, z późn. zm.) - przez niezastosowanie oraz

- naruszenie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442) przez błędne zastosowanie i ustalenie, że organ pozostawał w opóźnieniu wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 11.12.2011 r.

Wskazując na te zarzuty pozwany organ rentowy wniosł o zmianę przez przyznanie prawa do odsetek od 11.01.2012 r.

Odwolujący nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy oraz zastosował właściwe przepisy prawne. Sąd Okręgowy w sposób trafny i wnikliwy przeanalizował powołane podstawy prawne. Sąd Apelacyjny w pełni podziela poczynione ustalenia, dokonana wykładnię przepisów i w konsekwencji zaprezentowane stanowisko w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzuty zawarte w apelacji nie mogą zasługiwać na uwzględnienie.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy zasadnie organ rentowy odmówił wnioskodawcy E. M. prawa do wypłaty odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie renty.

W pierwszej kolejności wskazać należało podstawy prawne niniejszego wyroku.

Zasady przyznawania odsetek uregulowane zostały w art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998r o systemie ubezpieczeń społecznych.(Dz. U. 98.137.887 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem - jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Szczegółowe zasady wypłaty odsetek określone zostały w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 1.02.1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustalaniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń, z uwzględnieniem ust. 2-5.

Ust. 2 w/w przepisu stanowi, że okres opóźnienia w ustalaniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

Art. 85 ustawy systemowej jest przepisem szczególnym – stanowiącym podstawę prawną wypłaty odsetek przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w zakresie świadczeń z ubezpieczeń społecznych, świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów lub świadczeń określonych na mocy umów międzynarodowych. Do wypłaty odsetek nie stosuje się zasad kodeksu cywilnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 2004 r. II UK 485/03). Odesłanie do kodeksu cywilnego dotyczy jedynie wysokości tych odsetek, równych wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Jest to uregulowanie zupełnie odrębne od ogólnych zasadach wypłacania odsetek.

Zgodnie z art. 118 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS Organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

W myśl ustępu 1a. w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Stosownie do brzmienia ust. 2 jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość, organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ust. 1.

Zgodnie z ust. 3 jeżeli na podstawie przedstawionych środków dowodowych nie jest możliwe ustalenie prawa lub wysokości świadczenia, za datę wyjaśnienia ostatniej okoliczności, o której mowa w ust. 1, uważa się datę końcową dodatkowego terminu do przedstawienia niezbędnych dowodów, wyznaczonego przez organ rentowy, albo datę przedstawienia tych dowodów.

W myśl ust. 4 Przy dokonywaniu wypłaty wynikającej z decyzji ponownie ustalającej prawo do świadczenia lub jego wysokość, ust. 1-3 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem ust. 5.

Zgodnie z ust. 5 wypłata świadczenia wynikająca z decyzji, o której mowa w ust. 4, następuje w najbliższym terminie płatności świadczenia albo w następnym terminie płatności, jeżeli okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji a najbliższym terminem płatności jest krótszy niż 30 dni.

W świetle dokumentacji medycznej przedłożonej przez wnioskodawcę na dzień badania go tak przez Lekarza Orzecznika tj. 18.10.2011r., jak i przez Komisję Lekarską ZUS - 21.11.2011r., zachodziły już podstawy do przyjęcia, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy i nie zachodziła potrzeba wyjaśniania żadnych dodatkowych okoliczności.

Za takim stanowiskiem przemawia ocena zdolności odwołującego do pracy, jakiej dokonali powołani w sprawie IV U 25/12 biegli sądowi lekarze neurolog i kardiolog, którzy zgodnie uznali, iż rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia tj. stan po wszczepieniu stymulatora serca w 2009r. - rytm serca zależny od stymulatora oraz zespół bólowy kręgosłupa na tle zaawansowanych zmian zwyrodnieniowych powodują istnienie trwałej częściowej niezdolności do pracy.

Okoliczność zatem, że Komisja Lekarska ZUS, która uznała, że schorzenia kardiologiczne oraz narządu ruchu nie powodują niezdolności do pracy obciąża pozwany organ rentowy, a nie ubezpieczonego.

W toku postępowania sądowego wszczętego w wyniku odwołania złożonego przez wnioskodawcę od decyzji pozwanego organu z 24.11.2011 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie przedłożono bowiem żadnych dodatkowych dokumentów, które dopiero miałyby przesądzić o uznaniu wnioskodawcy za częściowo czy całkowicie niezdolnego do pracy.

Takie podstawy posiadali już lekarze orzecznicy i Komisja Lekarska ZUS podczas badania wnioskodawcy w dniu 18.10.2011 r. i 21.11.2011 r.

W związku z tym wskazać należy, że już na etapie postępowania przed organem rentowym zachodziły podstawy do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy E. M..

Organ rentowy nie wykazał, że pomiędzy oceną stanu zdrowia wnioskodawcy dokonaną przez organ rentowy w roku 2011, a oceną dokonaną później przez biegłych sądowych nastąpiły jakieś istotne zmiany w stanie zdrowia wnioskodawcy.

Rację ma zatem Sąd I instancji ustalając, że gdyby ocena dokonana przez Lekarza Orzecznika w dniu 18.10.2011 r. była prawidłowa to decyzja o przyznaniu odwołującemu świadczenia winna była zapaść do dnia 18.11.2011 r. Ponieważ termin wypłaty świadczenia w przypadku odwołującego ustalono na dzień 10 każdego miesiąca wypłata świadczenia

nastąpiłaby 10.12.2011r. Zatem w zwłoce w zapłacie pozwany pozostawał od dnia 11.12.2011r. do dnia zapłaty tj. do dnia 03.10.2013r.

Reasumując, Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie, właściwie stosując przepisy postępowania, a w następstwie zasadnie zastosowanych przepisów prawa materialnego należycie rozstrzygnął w przedmiocie roszczeń zgłoszonych przez wnioskodawcę. Ponadto, w toku postępowania apelacyjnego pozwany organ rentowy nie przedstawił jakichkolwiek zarzutów, które mogłyby być podstawą zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 k.p.c. oddalił apelację.

SSA Marek Borkiewicz	SSA Ewa Cyran	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
----------------------	---------------	-------------------------------